

15 Mei 1918.

No. 10.

23e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Zoo dan, mijne broeders! gij zijt ook der wet gedood door het lichaam van Christus, opdat gij zoudt worden eens anderen, namelijk desgenen, die van de dooden opgewekt is, opdat wij Gode vruchten zouden dragen.

Paules aan de Romeinen.

LEERINGEN VAN JOSEPH SMITH.

(vervolg van blz. 140.)

DE TIJD VAN DE TOEVERGADERING VAN ISRAËL.

De tijd, ten laatste, is gekomen als wanneer de God van Abraham Izaäk en Jakob, Zijne hand opnieuw, ten tweeden male, gezet heeft, om de overgeblevenen van Zijn volk, die verbleven zijn van Assyrië, van Egypte van Pathros, van Cush, van Elam, van Shinar, van Hamath, en van de eilanden der zee, — te herstellen, en met hen daar te stellen de volheid der Heidenen, en met hen op te richten dat verbond wat hun beloofd was wanneer hunne zonden zouden zijn weggenomen. Zie Jesaja 11; Rom. 11 : 25, 26 en 27, en eveneens Jeremia 31 : 31, 32 en 33. Dit verbond is nimmer opgericht geworden met het huis van Israël, noch met het huis van Juda, want er worden twee partijen vereischt om een verbond te sluiten, en deze twee partijen moeten eene overeenkomst samen aangaan, anders kan er geen verbond worden gemaakt.

In de dagen toen Hij in het vleesch leefde, stelde Christus voor een verbond met hen te sluiten, maar Hem en Zijne voorstellen verwierpen zij, en als een gevolg daarvan werden zij afgebroken, en ten dien tijde werd er met hen geen verbond gemaakt. Hun ongeloof evenwel heeft de belofte van God niet waardeloos gemaakt; neen, want een andere dag was reeds in David bepaald, welke den dag was van Zijne macht; en dan zoude Israël, Zijn volk, een gewillig volk zijn; — en Hij zoude Zijne wet in hunne harten schrijven, en dezelve in hunne gedachten bevestigen, terwijl hunne zonden en ongerechtigheden door Hem niet meer herinnerd zouden worden.

HET DOEL VAN DE VERGADERING VAN ISRAËL.

Dit onderwerp werd mij helder sedert ik naar het spreekgestoelte kwam. Wat was het oogmerk van de vergadering der Joden, of van het volk van God in eenig tijdperk der wereld? Het voornaamste doel was om voor den Heere een huis te bouwen, waarin hij aan Zijn volk de verordeningen van Zijn huis en de heerlijkheden van Zijn koninkrijk kon openbaren, en aan het volk den weg der zaligheid kon onderwijzen; want er zijn zekere verordeningen en beginselen die, wanneer onderwezen en beoefend, gedaan moeten worden op een plaats of in een huis voor dergelijk doeleinde gebouwd.

Het was het ontwerp van de raden des hemels, aler de wereld was, dat de beginselen en de wetten van het priesterschap bevestigd zouden worden op de vergadering van het volk in elk tijdsgewricht in de wereld. Jezus deed alles om het volk te vergaderen, en zij wilden niet vergaderd worden, redenen waarom Hij vloeken over hen uitsprak. Verordeningen, ingesteld in de hemelen vóór de grondlegging der wereld, in het priesterschap, voor de zaligheid des menschen, kunnen niet veranderd worden of gewijzigd. Allen moeten worden gezaligd op hetzelfde beginsel.

Met hetzelfde doel in 't zicht is het dat God Zijn volk in de laatste dagen tezamen vergadert, om voor den Heer een huis te bouwen, om hen voor te bereiden voor de verordeningen en zegeningen, wasschingen, enz. Één van de verordeningen van het huis des Heeren is de doop voor de dooden. God vaardigde vóór de grondlegging der wereld het bevel uit dat deze verordening bediend zoude worden in een fond, voor dat doel in het huis des Heeren toebereid. „Zulks is”, zoo zegt de Sectarische mensch, „enkel uw gevoelen, mijnheer”.

Zoo wanneer iemand eene volheid van het priesterschap verkrijgt, dan dient hij het te ontvangen op dezelfde wijze als Jezus Christus het verkreeg, en dat was door al de geboden en al de verordeningen van het huis des Heeren te onderhouden.

Waar er nu geene verandering van priesterschap is, daar is er ook geene verandering van verordening, zegt Paulus, als namelijk God de verordeningen en het priesterschap niet veranderd heeft. Waar nu, gij sectarische menschen, heeft een dergelijke verandering plaats gegrepen, en waar heeft Hij zulks geopenbaard? Hebt gij openbaarders voortgebracht? Zoo niet, waarom dan onze openbaringen ontkend?

De leerstelling van de doop voor de dooden wordt klaarlijk in het Nieuwe Testament aangetoond; en als de leerstelling niet goed is, werpt dan heel het Nieuwe Testament maar weg, maar zoo het boek het woord is van God, laat men dan ook deze leerstelling erkennen; en dit was de reden waarom Jezus tot de Joden zei, „hoe dikwijls heb ik uwe kinderen willen bijeenvergaderen onder de vleugelen gelijkerwijs eene hen hare kiekens, maar gijlieden hebt niet

gewild!" — opdat zij acht mochten slaan op de verordening van den doop voor de dooden als wel op de andere verordeningen van het priesterschap, en openbaringen ontvangen van den hemel, opdat zij volmaakt mochten worden in de dingen van het koninkrijk van God, — maar zij wilden niet. Dit was ook het geval op den dag van het Pinksterfeest; deze zegeningen waren, bij die gelegenheid, uitgestort op de discipelen. God verordineerde dat Hij de dooden zaligen wilde, en wou zulks doen door de toevergadering van Zijn volk.

DE TOEVERGADERING VAN DE HEILIGEN IN DE LAATSTE DAGEN.

Alles wat de profeten hebben geschreven, van af de dagen van den rechtvaardigen Abel, tot op den laatsten mensch die eenig getuigenis of verslag heeft achtergelaten ter beschouwing, met betrekking tot de zaliging van Israël in de laatste dagen, toont, in directen zin, aan dat dit bestaat in het werk der toevergadering.

Ten eerste wil ik beginnen met aan te halen de profetie van Enoch, sprekende van de laatste dagen: „Rechtvaardigheid zal Ik uit den hemel nederzenden, en waarheid zal ik van uit de aarde doen voortkomen, om getuigenis te geven van Mijnen Eeniggeborene, Zijne opstanding uit de dooden (onder deze opstanding versta ik die van het vleeschelijke lichaam); ja, en alzoo de opstanding van alle menschen; rechtvaardigheid en waarheid zal ik den aarde doen zwiepen als met eenen vloed, om Mijne uitverkorenen te vergaderen van de vier deelen der aarde, tot eene plaats die Ik toebereiden zal, eene heilige stad, opdat Mijn volk hunne lendenen mogen omgorden, en uit mogen zien naar den tijd van Mijne komst, want Mijn tabernakel zal daar zijn, en het zal genoemd worden Zion, een nieuw Jeruzalem”.

Welnu, uit deze aanhaling versta ik dat God ten duidelijkste openbaarde aan Enoch de verlossing die Hij had voorbereid, door den Messias te offeren als een lam, geslacht van vóór de grondlegging der wereld; en door de deugd van dien Messias; de heerlijke opstanding van heel het menschelijk geslacht, ook zelfs de opstanding van hunne vleeschelijke lichamen zal teweeggebracht worden, terwijl eveneens rechtvaardigheid en waarheid uitverkoren zijn om de aarde te zwiepen als met eenen vloed. En nu, ik vraag, hoe zullen rechtvaardigheid en waarheid de aarde als 't ware zwiepen met eenen vloed? Dat zal ik u zeggen. Menschen en engelen zullen de samenwerkers zijn om dit groote werk te doen geschieden, en Zion zal worden toebereid, als een nieuw Jeruzalem, voor de uitverkorenen die vergaderd zullen worden van de vier deelen der aarde, en eene heilige stad zal worden opgericht, want de tabernakel van het Lam Gods zal met hen zijn.

Enoch nu was in goed gezelschap in zijne inzichten omtrent dit punt: „En ik hoorde eene groote stem uit den hemel, zeggende, Zie, de tabernakel Gods is bij de menschen, en Hij zal met hen wonen,

en zij zullen Zijn volk zijn, en God zelf zal met hen zijn, en hun God wezen". (Openbaring 21 : 3).

Uit deze aanhaling ontdek ik dat Johannes, op het eiland Patmos, dezelfde dingen zag betreffende de laatste dagen, welke Enoch zag. Maar alvorens de tabernakel met de menschen kan zijn, moeten de uitverkorenen vergaderd worden van de vier deelen der aarde. En om verdere bewijzen bij te brengen met betrekking tot dit onderwerp van de toevergadering, Mozes, na de zegeningen en den vloek over Israël te hebben uitgesproken, voor hunne gehoorzaamheid of ongehoorzaamheid, zeide aldus:

„Voorts zal het geschieden, wanneer al deze dingen over u zullen gekomen zijn, dezen zegen of deze vloek, die ik u voorgesteld heb; zoo zult gij het weder ter harte nemen, onder alle volken, waarheen u de Heere, uw God, gedreven heeft. En gij zult u bekeeren tot den Heere, uwen God, en zijner stem gehoorzaam zijn, naar alles, wat ik u heden gebiede, gij en uwen kinderen, met uw gansche hart en met uwe gansche ziel. En de Heere, uw God, zal uwe gevangenis wenden, en zich uwer ontfermen; en Hij zal u weder vergaderen uit al de volken, waarheen u de Heere, uw God, verstrooid had. Al waren uwe verdrevenen aan het einde des hemels, van daar zal u de Heere, uw God, vergaderen, en van daar zal Hij u nemen”.

Door velen van de wijze en geleerde mannen, of historici, is gezegd geworden dat de Indianen, of de voorvaderen van dit (het Amerikaansche) vasteland, zijn van de verstrooide stammen Israëls. Door vele anderen is beweerd geworden dat de voorvaderen van dit land niet zijn van de stammen Israëls, maar dat de tien stammen weggeleid zijn geworden naar een of andere onbekende streek in het noorden. Laat dit zijn zooals het wezen moge, de profetie die ik juist heb aangehaald, „zal hen nemen” in de laatste dagen, en hen brengen naar het land dat hunne vaders bezaten. En in het zevende vers van het dertigste hoofdstuk aangehaald, zult gij vinden: „En de Heere uw God, zal al die vloeken leggen op uwe vijanden en op uwe haters, die u vervolgd hebben”.

(Wordt vervolgd.)

„DE EENIGE WAARACHTIGE GOD”.

„Wij hadden geen Godsopenbaarder, geen profeet noodig — geen Joseph Smith of wie ook. De kennis van den waren God was in de wereld”.

Ik val u niet hard, m'n vriend, over die woorden. Zij druischen regelrecht in tegen mijn geloof — dat weten wij beiden. Ik geloof dat er wel degelijk behoefte was aan een Godsmann, aan een Openbaarder.

En ik geloof dat Joseph Smith aan de eischen voldeed. Maar wij luisteren met verdraagzaamheid en geduld naar elkanders beschouwingen. Hier zijn enkele van de mijne:

Vroeger geloofde ik als gij: de kennis van den waren God was vastgelegd in het Christendom, of wat Christendom genoemd wordt. Hoe innig klonk ons lied:

„Op bergen en in dalen,
En overal is God!
Waar wij ook immer dwalen,
Of zitten, daar is God;
Waar mijn gedachten zweven,
Of stijgen, daar is God;
Omlaag en hoog verheven,
Ja overal is God!”

Of ik dat nòg zing — nog kàn zingen? Met heel mijn hart! En toch is hier al dadelijk een punt waar onze wegen uiteenloopen. God is *geest*, niet waar? Geest die overal aanwezig is — alomtegenwoordig. Een gloed die uitstraalt van. . . .? Een licht, afglanzend van. . . .? Neen, recht duidelijk is het niet! Hier komen wij op het gebied der onbenaderbare diingen! hoor ik u zeggen.

Maar zijn zonnestrallen denkbaar zonder een zon? Is ook niet de zon betrekkelijk alomtegenwoordig, overal aanwezig door haar licht? Wij zeggen niet alleen: de zon *schijnt* hier, doch: de zon *is* hier; een stuk land krijgt te weinig zon, of te veel zon. . . . Wij spreken van het *schijnsel* en noemen het bij den naam van de lichtbron. Als ook God eens zulk een Lichtbron was? de *Zon* van het geestelijk heelal, alles doordringende en doortrillende met licht en geest?

Luister naar een moderne openbaring (Leer en Verb. 88:6, 12, 13), sprekende over Jezus Christus:

„Hij die omhoog voer, en eveneens beneden alle dingen nederdaalde; waarin hij alle dingen verstond, opdat hij in alle dingen en door alle dingen mocht zijn, het licht der waarheid; *welk licht van de tegenwoordigheid Gods voortgaat de onmetelijke ruimte te vervullen*. Het licht hetwelk in alle dingen is; hetwelk alle dingen het leven geeft; hetwelk de wet is waardoor alle dingen bestuurd worden, de macht van God die op Zijn troon zit, *die in den boezem der eeuwigheid is, die in het midden aller dingen is*”.

Maar dat is bijna hetzelfde als wat de Psalmdichter zong, zegt ge. Zeker, bijna hetzelfde en toch zooveel anders:

Waar zou ik heengaan voor uwen Geest? en waar zoude ik heenvlieden voor Uw aangezicht? Zoo ik opvoer ten hemel, Gij zijt daar; of maakte ik het schimmenrijk tot mijn sponde, zie

Gij zijt daar. Nam ik vleugelen des dageraads, woonde ik aan het uiterste der zee, ook dáár zou uwe hand mij leiden en uwe rechterhand zou mij houden" (139 : 7—10).

Beide aanhalingen stemmen hierin overeen, dat de Geest van God, het Licht der Waarheid overal aanwezig is, maar de moderne Schrifttekst is duidelijker en heel scherp omlijst met betrekking tot het feit dat de alomtegenwoordige Geest niet de vormlooze, onbelichaamde, God is van zoovele God-erkenneren. Die Geest *straalt uit* van God, van een Persoonlijkheid, *die getroond is in den boezem der eeuwigheid, in het midden aller dingen*. Op grond daarvan schreef ik eenmaal:

God woont in eew'gen gloed; van Zijn glanswezen straalt
Alom Zijn Invloed door 't heelalruim onbepaald;
Noem de uitstraling „licht" of „geest", of hoe ge ook wilt,
Zoolang gij met een Bron, eene Oorsprong haar verbindt:
Een wezen dat Zich op één plaats tegelijk bevindt,
Maar met Zijn levens-aëm de waerelden doortrilt.

Geen vormlooze, onbelichaamde God, zei ik.

Die Godspersoonlijkheid is niet enkel een heilig Geestpersonage, een heerlijk onstoffelijk persoonlijk Wezen, maar, behalve dat alles, bovendien *belichaamd*, inwonend in een heiligrein, onsterfelijk, tastbaar hulsel. Van dien God is Jezus Christus de Openbaring: een grafontstegen, letterlijk lichamelijk opgestaan persoon; niet slechts de som der goddelijke hoedanigheden, geesteseigenschappen en karaktertrekken, maar daarenboven het uitgedrukte beeld zijner zelfstandigheid" (Hebr. 1 : 3), „het hoogste sieraad der wereld, het voortreffelijkst van al wat leeft": een Verheven Mensch!

Hoe vaag tegenover zulk eene scherpe omlijning de bijna algemeene „Christelijke" Gods-idee staat, illustreere een enkele aanhaling uit Goethe's „Faust":

Margaretha.

Geloofst ge aan God?

Faust.

Onschuldig kind! wie durft het wagen
Te zeggen: „Ik geloof aan God?"
Gij moogt het wijze of priester vragen,
Hun antwoord klinkt als louter spot,
Den vrager in 't gezicht geslagen.

Margaretha.

Zoudt gij dan ongeloovig zijn?

Faust.

Versta mij wel, o Liefste mijn!
 Wie mag Hem noemen?
 Wie durft er roemen:
 „k Geloove Hem?”
 Heeft één 't ervaren,
 Durft één 't verklaren:
 „k Geloof Hem niet?”
 Hij, de Al-Omvatter,
 Hij, de Al-Behoeder,
 Vat Hij, behoudt Hij niet, u, mij, zichzelf?
 Draait niet deze aarde op onwrikbare harren?
 Spant niet de hemel zijn blauwend gewelf?
 Zien van de kimmen geen eeuwige starren
 Vriendlijk terneêr?
 Spiegelen uwe oogen de mijne niet weer?
 Dringt alles niet, omhoog, beneden,
 In eeuwige verborgenheden
 Onzichtbaar-zichtbaar zwevende aan uw zij?
 Vervul hiervan uw gansche hart! en trilt
 Uw borst daarbij van zalig zielsgenot,
 O, noem dan dat gevoel gelijk gij wilt:
 Geluk! Hart! Liefde! God!
 Ik heb geen naam. 't Is al gevoel-alléén!
 De naam is enkel galm; een rook,
 Omnevelend den hemelgloed!

Margaretha.

Dat alles is recht schoon en goed!
 Zóó spreekt omtrent de Pastor ook,
 Alleen maar met wat andre woorden.

Faust.

Zoo spreken in al 's waerelds oorden
 De menschenharten al te maal,
 Zoo ver de lieve zonne straal',
 Een ieder in zijn eigen taal —
 Waarom ook ik niet in de mijne?

Margaretha.

Ach, hoe aanneemlijk 't alles schijne,
 't Is 't rechte niet, als gij zoo spreekt:
 Het ware Christendom ontbreekt.

Ik ben er haast van overtuigd, dat ook úw hart Margaretha onwillekeurig toejuicht, en toch moet ge erkennen dat de overgrootte meerderheid van geestelijke voorgangers met Dr. Faust meepraat „Geluk! Hart! Liefde! God! Ik heb geen naam”. Ze zijn er bij opgewiegd.

Beluisteren wij een hedendaagsch dichter:

„God is geen koning, op een troon dan 't pralen,
Met, rond hem, engelenstoeten, wijd uit zwierend,
Die, diep door gouden loftrumpetten gierend,
Een enkel ding steeds aan elkaër herhalen. —

Daarna, bij hellen klinkslag van cymbalen,
Ten rei geschaard, in de aether feesten vierend
Terwijl 'Zijn hand, des hemels dans bestierend,
Het Al regeert tot de aller-verste palen.

God is in eenvoud van spontane woorden,
In zelfgenoegzame muziek-accorden,
In 't hart, dat in zich zelf zijn glorie vindt.

God is in zonneschijn en mededoogen,
In klare azuurglans van onwetende ooggen,
In 't luid uit lachen van het schuldloos kind”.

Ge zijt van gevoelen, niet waar, dat dit sonnet nog zoo kwaad niet klinkt — de Godsuitbeelding beoordeelen wij natuurlijk, niet het letterkundig werk. En ge komt tot de streelende conclusie, dat Willem Kloos, onze groote moderne dichter en criticus, geschaard staat bij de God-geloovers. Maar beluisteren wij hem nu eens verder — niet om het persoonlijk gelooven of niet-gelooven des mans, hoe interessant dat op zichzelf ook moge zijn, maar als de woordvoerder van honderden onzer dagen:

„Dat zelfgevoel in alle levende wezens is een uiting der onbewuste zekerheid, die in hen leeft, dat zij, zooals ook werkelijk het geval is, in hun diepste zijn verband houden met het Eeuwige, met de reeds vermelde kern des Heelals.

(Wordt vervolgd.)

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

„GIJ ZULT GEEN ANDERE GODEN VOOR MIJN ANGEZICHT HEBBEN.”

„Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben”, — zoo luidde het bevel des Heeren aan het volk van Israël in vroegere dagen, hen gegeven door den mond van Zijnen — des Heeren — dienstknecht, Mozes.

Het was noodig dat zoodanig een verbod of bevel hen gegeven werd, omdat de aloude Joden, toentertijde nog in het beginstadium van ontwikkeling, zich de gewoonten en gebruiken van de Egyptenaren, onder wiens heerschappij en verdrukking zij hadden geleefd, eigen hadden gemaakt. De God van Israël was een stoffelijk onzichtbare God. Dat wil zeggen: het volk had hem nimmer gezien, en toegevend aan de grovere sensueele verlangens van hun hart, hadden zij zoowel als de heidenvolkeren, in het midden waarvan zij langen tijd hadden geleefd, eene begeerte om een God te hebben die zichtbaar, tastbaar en waarneembaar voor hen was. De goden der Egyptenaren hadden zij, hetzij dan met meerdere of mindere openbaarheid, een tijdlang gediend, en zich dusdoende vereenzelvigd met hunne — der Egyptenaren — gebruiken.

Nu evenwel, waar zij geroepen werden van af dien tijd een zelfstandig volk te zijn, met eigen wetten, eigen begrippen en eigen bedoelingen, een volk dat de Heere zich had uitverkoren om onder hun midden profeten te verwekken, die aangesteld zouden worden Zijne voorschriften in ontvangst te nemen, en die hen over te brengen, nu begon de God des hemels, de eenige God waard om te dienen, hen bij monde van Zijnen dienstknecht allereerst te vertellen, dat het nu voortaan uit moest zijn met het claudestiene dienen en vereeren van afgoden van hout en steen, zoo menigvuldig geëerd en geprezen onder hunne vroegere overheerschers. Het was zoo goed als het eerste gebod gegeven aan de Joden, sedert zij verlost waren van hunne slavernij. Ze dienden in de allereerste plaats te weten dat zij geen dank te wijten hadden aan de beelden van hout, en steen van hunne voormalige heerschers, maar dat het God, dat wil zeggen: de levende God, was geweest die hen uitgeleid had uit het diensthuis. De toespraak des Heeren begint dan ook met hen eerst te wijzen erop dat Hij de Heer was, de God, die hen uit het diensthuis, uit

Egypteland, had uitgeleid. Hem waren zij dankbaarheid verschuldigd, en van af den beginne was het noodig dit op hunne harten te binden. Het vervolg van de wet van Mozes behandelt natuurlijk tal van andere zaken die, bijeen genomen, de kern vormen van alle zedelijke begrippen maar met mogelijkheid in één geboden-wet te leggen.

Het spreekt van zelf dat zich de Heer bewust was van het moeilijke van de zaak. Mozes namelijk had wel de Heer gezien, had met Hem gesproken, omgang met Hem gehad, en was zich volmaakt bewust van het bestaan van dien God die over Egypteland de zware plagen had gebracht, die oorzaak waren geworden, dat eindelijk de Faraö hen had laten trekken, maar het geloof en het vertrouwen van Mozes werd volstrekt niet ten volle gedeeld onder de breede lagen van het Joodsche volk dat daar aan den oever van de Roode Zee stond, en zijn blikken richtte naar den top van Horeb. Zij wisten wel dat het een wonderdadige wijze was waarop zij door de zee waren getrokken, en waardoor het water als 't ware voor hunne voeten vaneen was geweken. Ook wisten zij wel dat de donderen en bliksemen die zij waarnamen van den top van den berg, bovennatuurlijke verschijnselen waren, maar toch, hun geloof was nog zoo verbazend zwak. Behalve dat zij getuige waren geweest van de wonderen, gewrocht door hunnen leider Mozes, waren zij eveneens getuige geweest van de wonderen, al waren het dan schijn-wonderen, voortgebracht door de tovenaars van Egypte, en zij waren niet zooveel ter zake kundig dat zij in beide aangelegenheden het verschil konden zien. O, natuurlijk, wij die duizenden jaren na hen leven, en die slechts de geschiedenis ervan lezen zooals die opgeteekend staat in de heilige bladen, wij kunnen gemakkelijk ons oordeel uitspreken over de Joden van voorheen, en hen om hun ongelooft en wantrouwen minder sympathiek vinden, maar slechts ons in hun toestand te verplaatsen of althans te trachten dit te doen, doet ons de ware beweegredenen zien van hun ongelooft. Hetgeen voor hunne oogen plaats greep waren zij zoo graag gewillig toe te schrijven aan geheel natuurlijke oorzaken, omdat zich alles zoo gemakkelijk verklaren liet, behalve dan allicht die eene groote zaak dat op zekeren morgen, na een schrikkelijken nacht, alle Egyptenaren een doode hadden te betreuen, waarvan zij vrij waren gebleven. Maar ook dit was reeds weer een zekeren tijd geleden, en de herinnering daaraan was gaan verbleeken, zoodat ook hier reeds weer een verlangen ontwaakte om dit toe te schrijven aan bloot natuurlijke oorzaken. En, het dienen en eeren van een zichtbaren God, viel zoo zeer in den smaak van den mensch, zoowel van den Joodschen mensch als den Egyptenaar. Wat zeggen wij? Niet alleen in den smaak van de menschen van dien tijd, maar nóg is de wereld, zijn zelfs wij, die leven onder de 'grootste openbaringen door God ooit aan het menschedom geschonken, genegen om ons te hechten aan het grovere, het zichtbare,

en het stoffelijke, omdat wij dan waar kunnen nemen, tasten en voelen kunnen.

Welnu, hen dan werd een bevel gegeven dat zij geen andere goden meer zouden dienen. Al die beeldendienst diende overboord geworpen te worden. Zij hadden zich er aan te gewennen dat God, die hen leidde, niet, in groveren, stoffelijken zin, dagelijksch zichtbaar voor hen was, maar dat Hij, door middel van hunnen leider zich gereedelijk geestelijk wilde inspireeren, opdat Zijne gevoelens, Zijne beginselen, in mochten werken op hunne harten, om daardoor hen te voeren tot een hooger graad dan die ze voorheen hadden ingenomen, en zoodoende de grondslagen wilde leggen voor hun toekomstig geluk, hunne zaligheid.

Veel kunnen wij uit dit zoogenaamde „eerste gebod” leeren. Ofschoon het thans weliswaar niet meer gebruikelijk is onder de beschaving van de latere eeuwen, hout en steen als godheden te aanbidden en te dienen, zoo blijft toch, in zeker opzicht, dit gebod nog evengoed van kracht thans, als het toen van kracht was. Wel is de „wet van Mozes” ter zijde gezet door de hoogere wet van het evangelie, en waarvan het ons voorrecht is een hoogere bedeeing dan ooit voorheen gegeven, te hebben, maar desniqttegenstaande is ook in die wet van het evangelie het „verbod” om andere goden te dienen, begrepen. Immers de wet van het evangelie leert ons God lief te hebben boven alles. En hoe vaak brengt ons niet dezelfde oorzaak, die de kinderen Israëls bracht tot het aanbidden en gelooven in een stoffelijk beeld, of een zichtbaren god, ook tot dezelfde gevolgen. Bij de aloude Joden was het de grovere zin die iets tastbaars zocht om te kunnen aanbidden, iets reëels dat waarneembaar moest zijn voor de vleeschelijke zinnen, wat er hen toe bracht zich aan te sluiten bij de practijken van hen onder wien zij hadden geleefd, om hunne voorbeelden na te volgen; en hoe verkeerd ook op zich zelf, in misdaad tegenover de goddelijke bedoelingen staat het verre ten achter bij de verfijnde wijze waarop wij, de wereld van dezen dag, onze afgoden zoeken en aanbidden.

Door het schenken van de wet van het evangelie heeft ons de Heer rijp verklaard voor het ontvangen van Zijne hoogere voorschriften, die, zal de zaligheid worden bereikt, in acht moeten worden genomen, omdat daarbuiten nooit en nimmer het ware levensgeluk is te vinden wat de naam van zaligheid kan dragen. Die voorschriften zijn door den Zaligmaker gecombineerd in twee woorden, welke twee woorden per saldo nog weer samengevoegd kunnen worden tot één, namelijk: liefde. Liefde is de vervulling van alle wetten ooit met mogelijkheid te geven. En, liefde ontbreekt zoo dikwijls aan onze daden, of het moest dan al zijn eigenliefde. Eigenliefde treedt te herhaaldelijk bij onze daden op den voorgrond, en waar door ons aan eigenliefde wordt toegegeven, daar

wordt op gruwelijker wijze een afgod gediend dan de Egyptenaren en de Joden van voorheen deden. Voor hen kon nog de verontschuldiging gelden dat hun persoonlijk weten niet verder was ontwikkeld; voor ons, van dezen tijd, kan die verontschuldiging niet meer gelden. Wij hebben de woorden des vollen levens ontvangen. Wij hebben gade kunnen slaan een lijn van geschiedenis, zooveel langer, zooveel grooter, dan zij van hunnen tijd, en door die langere lijn van geschiedenis loopt die gouden draad die ons heeft doen zien hoe ware ontwikkeling, ware veredeling, waar geluk en ware zaligheid slechts te bereiken valt wanneer God gediend wordt, dat wil zeggen wanneer liefde wordt gekoesterd en gekweekt, met terzijdezetting van den afgod van onzen tijd, de eigenliefde.

Wij behoeven niet te deelen, en te herhalen wat onzen Meester zeide, namelijk dat God boven alles geliefd dient te worden en onze naasten als onszelven. Wij hebben tijd gehad de twee geboden door Christus gegeven, tot één te maken, en te leeren de waarheid van het feit dat waar God geliefd wordt, daar de naaste van zelf geliefd zal worden. Wanneer de liefde tot God bij het individu ontbreekt, leidt zijn weg langs de schuine helling van het persoonlijk verderf, en wanneer de liefde tot God bij de natiën ontbreekt, — de jongste geschiedenis is daar om ten bewijze ervan te strekken, — leidt ook de weg der volkeren naar het verderf!

God gediend en geene afgoden, behoort het wachtwoord te zijn van dezen tijd, en den Heiligen der Laatste Dagen is het evangelie gegeven om door middel daarvan de banier te verheffen, die niets tot opschrift draagt dan alleen dat inspireerende woord. Zal het geluk der wereld ooit geboren worden dan is het deze richting die behoort te worden ingeslagen, daar elke andere weg ten verderve leidt.

VAN OVER DEN OCEAAN.

Het is mij aangenaam, door middel van „De Ster”, eenige letteren aan mijne broeders en zusters te zenden, onmogelijk als het is aan ieder in 't bijzonder te schrijven.

Na een voorspoedige reis ter zee en te land, ben ik veilig en wel thuis gekomen, en heb al mijne geliefden hier in den besten welstand ontmoet. De zeereis duurde twaalf en een halven dag, terwijl wij in de trein twee en zeventig uren onderweg waren. Te New-York hadden wij, omreden het onderzoek, eenig oponthoud, en waren wij verplicht de 3de klasse passagiers achter te laten, omdat wij van gouvernementswege niet met hen in aanraking konden komen. De reis was tamelijk goed, hoewel de boot erg schommelde en er zeer velen zeeziek waren.

Door Gods goedheid ontmoette ik mijne familie allemaal in den besten welstand. Al mijne kinderen, behalve de jongste, kenden mij weer. Ze waren natuurlijk verbazend gegroeid. Ook onze trouwe hond scheen mij te herkennen. Ik ben blijde weer thuis te zijn bij al mijne oude vrienden, en mij hier weer opnieuw met de Kerk te vereenigen. Zondag l.l. hadden wij eene Ring-priestervergadering in de „Weber-academy”, alwaar ruim 1200 onzer aanwezig waren. Inspireerend inderdaad!

Het schijnt mij overigens vreemd om nu weer voor „den dollar” te werken, of wel voor mijn dagelijksch brood. Er is evenwel een tijd voor alle dingen. Ik hoop dat gij allen getrouw zult blijven, en eenmaal allemaal eene gelegenheid moogt hebben u met het volk des Heeren te vergaderen. U verder ailen de zegeningen des hemels toewenschende, verblijf ik volgaarne,
Ogden, Utah. U.S.A.

Uw broeder in het evangelie:
Wm. DALEBOUT.

RIJMPREEKJES.

GELOOF.

Napoleons befaamde steek verschaffe stof voor onze preek. 't Verhaal is oud — wat nood! een waarheid komt licht voor enk'len nieuw tot klaarheid. De keizer, zittend op een paard, hield eens inspectie, wordt verklaard, toen plots de wind een peer hem stoofde, hem van zijn trouwen hoed beroofde. Nauw echter raakte die den grond, of een subaltern off'cier bevond zich bij den steek; — dien op te vangen en hem den keizer aan te langden, was voor den jongen luitenant, zoo vlug ter been en bij-de-hand, een oogwenk werks. De keizer, zettend den hoed op 't hoofd en nauw'lijks lettend op wie hem diende, zoo galant, sprak: „Dank, kap'tein!” De luitenant, snel en vol gratie salueerend, riep: „In welk regiment?” Zich keerend tot wie het vroeg, was 't hem bekend, dat in een onbewaakt moment Napoleon zich had versproken. Maar moest dat keizerswoord verbroken? en 't grift geloof teleurgesteld? O neen, want de geschied'nis meldt, dat Frankrijks Krijgsman zelfs niet marde, maar aanstonds uitriep: „In de Gardel!” De Garde — 't liev'lings-regiment! Geen grooter eere was bekend bij 't heir zoo roemrijk in die dagen. Daarvoor zou men zijn alles wagen!

Voor 't vast, onwankelbaar geloof was zelfs een feilbaar mensch niet doof. Met hoeveel inniger vertrouwen moest men op den Onfeilbre bouwen, die zegt in Zijn getuigenis, dat Hij, de Heer, verbonden is — *verbonden*, let wel op: *gehouden*! O, dat wij vast daarop vertrouwden! —

wanneer wij doen wat Hij ons zegt. Geen rots is als dat woord zoo hecht. En nooit heeft Zich de Heer versproken: Zijn Koningswoord wordt nooit verbroken. Neemt grif den Eeuw'ge bij Zijn woord: doet wat Hij zegt, Hij gaat accoord!

FRANK J. KOOYMAN.

DE EENIGE WAARACHTIGE GOD.

(Vervolg van blz. 160.)

„In werkelijkheid — in het licht van het Absolute — is het individu niets waard (men merkt het weer uit dezen oorlog), en alleen datgene, wat achter het individu zit, het alomvattende en allesdoordringende Eeuwige, waarvan wij niets weten en niets weten kunnen, maar dat altijd bestaat, en dat wij God noemen, als men dat wil, alleen dat Eeuwige is het, wat er op aankomt, en wij mogen blij zijn, dat wij dat Absolute in zijn ondoorgrondelijkheid, ten minste kunnen voelen, als het eenige wat bestaat. Als men daarbij dan maar tevens bedenkt, dat „God” geen individualiteit is, en geen bewustzijn heeft, zooals wij die twee woorden verstaan.”¹⁾

Een God zonder individualiteit!

Een God zonder bewustzijn!

Kan het schameler?

Mag ik nu nog even van deze doodsarmoe naar den geïnspireerden Profeet der Laatste Dagen u leiden en u beluisteren laten wat hij getuigde:

„God-zelf was eens zoo als wij nu zijn en is een verheven mensch, en zit getroond in gindsche hemelen! Dat is het groote geheim. Zoo het voorhangsel vandaag gescheurd werd en de groote God die deze wereld in haar loopbaan houdt en die alle werelden en alle dingen handhaaft door zijne macht, Zichzelf zichtbaar maken zou, — ik zeg, zoo gij Hem vandaag zien zoudt, dat gij Hem dan zoudt zien gelijk een mensch in gedaante, gelijk uzelfen in heel den persoon, het beeld en den eigensten vorm van een' mensch; want Adam werd geschapen naar het eigenste voorkomen, het beeld en de gelijkenis Gods, en ontving onderricht van — en wandelde, sprak en verkeerde met Hem, zooals de eene mensch spreekt en omgaat met den ander”.

¹⁾ „Eenheid” No. 382, 29 Sept. 1917. Gesprek met Willem Kloos. Ik cursiveer. — K.

„Onze verwantschap met God stelt ons in staat, in kennis toe te nemen. Hij heeft vermogen, wetten in te stellen tot onderricht der zwakkere intelligenties, opdat zij met Hem verhoogd mogen worden, zoodat zij de eene glorie op de andere mochten verkrijgen, en al die kennis, die macht, die heerlijkheid en intelligentie, welke noodig zijn om hen te zaligen in de geestenwereld”.

„Dit is goede leer. Zij smaakt goed. Ik kan de beginselen van eeuwig leven proeven, en gij ook. Zij zijn mij gegeven door de openbaringen van Jezus Christus; en ik weet dat, als ik u deze woorden van eeuwig leven vertel, zooals ze mij gegeven zijn, gij die proeft, en ik weet dat gij erin gelooft. Gij zegt: honig is zoet, en ik ook. Ik kan eveneens den geest des eeuwigen levens proeven. Ik weet dat hij goed is; en wanneer ik u van deze dingen vertel, welke mij gegeven zijn door de inspiratie van den Heiligen Geest, zijt gij gehouden die als zoet te ontvangen en u meer en meer te verheugen”. History of the Church, Vol IV.

Onze Gods-idee grofzinnelijk? Geen sprake van, mijn vriend! Is Jezus Christus God? Ja! nadrukkelijk ja! hoor ik u zeggen. Welnu, deze Jezus die een openbaring is van God — van Diens reinheid en gerechtigheid, zachtmoedigheid en kuisheid, barmhartigheid en zelfverloochening, van alle goddelijke karaktertrekken en hoedanigheden — is het daarenboven van de *werkelijkheid* en de soort van Gods wezen. Is Jezus Christus in menschengedaante? Heeft hij een tastbaren bestaansvorm, een grafontstegen glorievol lichaam van vleesch en been? Heeft hij zielsaandoeningen? Ja, duizendmaal ja! Welnu, dan heeft ook God de Vader al die dingen, want Jezus Christus is des Vaders volkomen openbaring.

Mijn vriend, *wij hadden een Openbaarder, een Profeet noodig om de kennis van den waren God te herstellen*. En hoe moedig stond hij tegenover de geheele door dwalingen omstrikte wereld, tegenover de aan honderderlei fantasieën en dweperijen zich vastklampende menschheid. Niet waanwijs of eigendunkelijk, maar in het volle besef zijner geïnspireerde kracht, bracht hij het zuivere licht der Godskennis op onzen in schaduw en schemerschijn wentelenden aardbol, uitroepende, ootmoedig doch ferm en zoo door-en-door gezond: „Ik heb het van God, en weerleg het als gij kunt!”

Salt Lake City, Utah.

FRANK I KOOYMAN.

ZONDAGSHEILIGING.

De Gemeenteraad van Aalten heeft verboden het op Zondag koopen, verkoopen, afhalen en handeldrijven in alle soorten van goederen.

DE TEMPEL TE LOGAN.

De tempel te Logan is 11 Maart weder in gebruik genomen, daar de schade door brand veroorzaakt, is hersteld. Onlangs is in den tempel brand ontstaan en veel schade werd aangericht. Het was gedurende eenige maanden onmogelijk het gebouw voor het verrichten van tempelwerk te gebruiken. Bijna f 75,000 is noodig geweest, om de noodige herstellingen te verrichten. Vele mannen en jongelingen, leden der Kerk, hebben geheel vrijwillig na school- of werktijd de werklieden geholpen, zoodat het werk daardoor bespoedigd is.

Geen formaliteiten hebben bij de opening plaats gehad. De bevolking der stad was verheugd dat de tempel weder geregeld gebruikt kon worden, en vele leden der Kerk zullen van de gelegenheid gebruik maken te Logan hun tempelwerk te verrichten.

OVERLEDEN.

Op Donderdag 11 April overleed te Rotterdam Zuster Arentje Groen-Verschoor in den ouderdom van bijna 76 jaren. Zij werd gedoopt op 1 Dec. 1906 door Ouderling J. E. Openshaw Jr. en den volgenden dag door denzelfde bevestigd.

De teraarde-bestelling had plaats op Maandag 15 April. De zendingen alsmede vele leden waren op de begraafplaats tegenwoordig, waar eenige liederen gezongen en enkele woorden van troost gesproken werden.

De overledene was tot aan haren dood een getrouw lid der Kerk.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De eerstvolgende halfjaarlijksche conferentie van de Groninger hoofd-afdeeling zal aldaar worden gehouden op Zondag 26 Mei a. s. Twee openbare vergaderingen zijn belegd, te weten des 's morgens om 10 uur, en des avonds om 6 uur, terwijl des middags om 2 uur er eene priestervergadering is uitgeschreven voor de aanwezige zendingen alsmede voor die leden welke daarbij tegenwoordig wenschen te zijn.

Voor de openbare samenkomsten worden allen die dit onder oogen mochten krijgen, hartelijk uitgenoodigd.

INHOUD:

Leeringen van Joseph Smith . . . . . blz. 153.	Van over den Oceaan . blz. 164.
De eenige waarachtige God . . . 156 en „ 166.	Rijmpreekjes . . . . „ 165.
„Gij zult geen andere Goden voor mijn aanzicht hebben. . . „ 161.	Zondagsheiliging . . . „ 167.
	De tempel te Logan . „ 168.
	Overleden . . . . . „ 168.
	Conferentie-aankondiging „ 168.

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijksche Singel 7b, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.